

Hermanis Paukšs

“MŪSU KOPEJĀS MĀJAS”

Darbojas:

INITA

ANNA

1. aina.

Initas dzīvoklis. Ienāk Anna.

Anna. Čau, susuriņ! Sasodīti karsts, ko!

Inita. Patiešām karsts...

Anna. Nu, nu – un šai sakarībā – vai tev neatrastos kāda glāzīte vēsa ūdens!

Inita. Vēsa ūdens...

Anna. Nu ja – vēsa ūdens – glāze vēsa ūdens!

Inita. Ko tas nozīmē! Ko tas nozīmē, es jums prasu!

Anna. Kas tieši...

Inita. Ko tas nozīmē! Kā jūs iekļuvāt manā dzīvoklī!

Anna. Pa durvīm, protams.

Inita. Pa kādām durvīm! Pa kādām durvīm!

Anna. Ko nozīmē – pa kādām durvīm! Pa dzīvokļa durvīm, protams! Jā, jā – pa tava dzīvokļa durvīm! Pa kādām vēl tad es te būtu varējusi iekļūt!

Inita. Interesanti zināt – kā jūs varējāt pa durvīm iekļūt manā dzīvoklī, ja durvis bija aizslēgtas!

Anna. Piedod, susuriņ - to es nemaz nepamanīju... Bet vai tas ir droši... Varbūt tu maldies – un durvis nemaz nebija aizslēgtas... Zini, kā mēdz gadīties...

Inita. Es nezinu! Un negribu zināt! Man nemēdz gadīties! Jūs esat izlauzusi manas durvis! Jūs... jūs...

Anna. Tūkstoškārt atvainojos, susuriņ - tas nebija mans nolūks – man vienkārši pēkšņi šausmīgi sagribējās dzert – ārā ir pāri par divdesmit grādiem un neviena ūdenskrāna tuvumā! Vai vari iedomāties, kas šī ir par sasodītu

pilsētu – te jau cilvēks var nomirt slāpēs kā tuksnesī, bet neviens par to neliekas ne zinis!

Inita. Vācieties ārā!

Anna. Susuriņ... kas tad nu...

Inita. Es jums neesmu nekāds susuriņš!

Anna. Piedod, ja es tevi aizvainoju...

Inita. Un lūdzu izbeidziet te tutināt! Mēs neesam cūkas kopā ganījušas! Es esmu pieradusi, ka nepazīstami cilvēki mani uzrunā uz "jūs"!

Anna. Tu padomā, cik cimperlīga...

Inita. Jā, varbūt, ka es patiešām esmu cimperlīga, bet es svešos dzīvokļos gaišā dienas laikā nelaužos, nevienu uz "tu" neuzrunāju un arī par susuriņiem nepazīstamus cilvēkus nelamāju!

Anna. Bravo, susuriņ! Bravo! Izrādās, ka tu esi velna pilna vecene!

Inita. Pati jūs esat vecene!

Anna. Kāda runa susuriņ - abas mēs esam vecenes.

Inita. Jūs mani ar sevi nesalīdziniet! Ja jūs esat vecene, tad tā ir jūsu pašas darīšana! Es jūsu zināšanai esmu jaunie!te!

Anna. Labi, jaunie!te! Tad esi tik laipna un padod nabaga vecenei glāzīti vēsa ūdens!

Inita. Ne prātā nenāk!

Anna. Nesapratu.

Inita. Ne prātā nenāk – es teicu!

Anna. Sākumā man likās, ka tu esi labi audzināta, tagad es sāku par to šaubīties.

Inita. Jā es patiešām esmu labi audzināta, jo mani vecāki bija skolotāji, bet tas nenozīmē, ka kurš katrs pret mani var izturēties tā kā viņam ienāk prātā!

Anna. Es, protams, ar tik aristokrātisku izcelšanos nevaru palielīties, jo esmu nākusi no vienkāršas lauku dzērāju ģimenes, bet arī man ir savs pašlepnums!

Inita. Ko jūs sakāt!

Anna. Jā. Tāpēc es neizkustēšos ne no vietas, kamēr nebūšu saņēmusi sev
pienākošos ūdensglāzi!

Inita. Te jums nekas nepienākas!

Anna. Nē – man pienākas glāze ūdens!

Inita. Jums nepienākas!

Anna. Man pienākas.

Inita. Jums nepienākas vis!

Anna. Man pienākas gan!

Inita. Un tūlīt piecelieties no mana krēsla!

Anna. Ne prātā nenāk!

Inita. Jūs esat nekauna!

Anna. Bet tu esi susuriņš.

Inita. Nu vai ziniet... Jūs te varat sēdēt kaut vai līdz rītam! ... Bet nekādu
ūdensglāzi jūs nedabūsit!... Vai sapratāt – nedabūsit!... Pat ja jūs te
nomirsit slāpēs! Vai sapratāt! Pat tad jūs nekādu ūdeni nedabūsit! Skaidrs!

Anna. Skaidrs. Bet es te sēdēšu un neiešu prom. Kamēr tu man neiedosi glāzi
vēsa ūdens.

Inita. Ja man būtu pistole – es jūs tagad nošautu.

Anna. Izsaku tev visdziļāko līdzjūtību sakarā ar to, ka tuvumā nav pistoles.

Inita. Labi. Vai jūs varat zvērēt, ka aiziesit, tikko būsiet saņēmusi glāzi vēsa
ūdens!

Anna. Bet protams – tu taču nedomā, ka es kāda cita iemesla pēc te būtu
ieradusies!

Inita. Tad zvēriet!

Anna. Zvēru.

Inita. Sakiet tā – es zvēru, ka aiziešu un atpakaļ nekad vairs nenākšu, ja saņemšu
glāzi vēsa ūdens!

Anna. Vai šis zvērests nav pārāk briesmīgs?

Inita. Būs labs.

Anna. Tad es zvēru, ka aiziešu un atpakaļ nekad vairs nenākšu, ja saņemšu no susuriņa glāzi vēsa ūdens!

Inita Es jums neesmu nekāds susuriņš!

Anna. Kā tad man tevi saukt...

Inita. Labi sauciet kā gribat. Tik un tā mēs tūlīt šķirsimies un nekad vairs neredzēsimies. (*ielej Anna glāzē ūdeni*) Lūdzu! Dzeriet!

Anna. Paldies, susuriņ. (*dzer*) Ļoti labs ūdens.

Inita. Dzeriet ātrāk un nepļāpājiet!

Anna. Bet patiešām labs. No kurienes šis ūdens nāk...

Inita. No krāna, protams.

Anna. Krānā mēdzot būt visādi vīrusi un hepatīti...

Inita. Varat nedzert, ja jums ir kādi iebildumi pret krāna ūdeni!

Anna. Nē, man nav iebildumu. Paldies, susuriņ - var sacīt – tu man izglābi dzīvību.

Inita. Lūdzu.

Anna. Vai zini gaļas veikalu uz laukuma pretī pieminēklim?

Inita. Nezinu un negribu zināt!

Anna. Es tur strādāju. Ja tev kādreiz ievajagas gaļu – nāc droši un prasi pēc Annas! Anna – tā esmu es. Anna Bombarde! Čau, susuriņ! (*prom*)

Inita. Aizrijaties jūs ar savu gaļu!

2. aina.

Initas dzīvoklis. Inita. Ienāk Anna ar paunām.

Anna. Čau, susuriņ! Vai tu mani vēl atceries?

Inita. Atceros...

Anna. Redzi nu - kā mēdz sacīt - kalns ar kalnu nesatiekas, bet cilvēks ar cilvēku gan.

Inita. Kā... bet jūs taču solījāt...

Anna. Ak, susuriņ, susuriņ - kas gan ir solījumi... Cilvēks sola, bet dievs - dara - kā sacīts kādā citā plaši pazīstamā sakāmvārdā, kuru tev kā skolotāju atvasei gan vajadzētu zināt.

Inīta. Jūs zvērējāt, ka nekad te vairs nerādīsities!

Anna. Jā, bet tas zvērests diemžēl neskaitās.

Inīta. Kā - neskaitās?

Anna. Jā, jo tas no manis tika izspiests ar varu.

Inīta. Ar varu?

Anna. Bet protams! Vai tad tu man nedraudēji, ka nedosi ūdeni dzert, ka ļausi mierīgi nomirt, ja nebūšu attiecīgi zvērējusi! Nu lūk - tāpēc es savas dzīvības saglabāšanas nolūkos biju spiesta dot nepatiesu zvērestu, kas, kā visiem labi zināms, nav nopietni vērā ņemams.

Inīta. ko tas nozīmē?

Anna. Kas tieši...

Inīta. Ko nozīmē šī atkārtotā bezceremoniālā ielaušanās manā dzīvoklī?

Anna. Pirmkārt to, ka es neesmu tevi aizmirsusi. Vai tu nemaz par to nepriecājies, susuriņ...

Inīta. Pirmkārt, es neesmu nekāds susuriņš - jūsu zināšanai, otrkārt - jūs atkal esat izlauzusi manas durvis... bet treškārt... bet treškārt...

Anna. Bet treškārt - te nu es esmu, un mums ir jārēķinās ar tā saucamajām realitātēm.

Inīta. Man ne prātā nenāk rēķināties ne ar kādām realitātēm! Šis ir mans dzīvoklis un es te dzīvoju! es gribu, lai nāktu tikai tie, kurus es uzaicinu, un tikai tad, kad es uzaicinu, tāpēc vācieties ārā, jo es nevienu pie sevis neesmu aicinājusi - un jūs jau nu vismazāk!

Anna. neņem ļaunā, susuriņ - bet man nebija citas izejas - saplēsos ar kaimiņiem, še izsauca policiju, nākas uz pāris dienām nozust, kamēr kaislības nedaudz pierimst.

Inīta. Vai tas jāsaprot tā, ka jūs šīs pāris dienas esat nolēmusi pārļaut šeit...

Anna. Tieši to tas nozīmē, susuriņ - tu esi apbrīnojami apķērīga.

Inīta. Sakiet - vai jūs gadījumā neesat nenormāla...

Anna. Kāpēc lai es būtu nenormāla?

Inīta. Bet normālam cilvēkam taču neienāks prātā iegāzties ar visām savām paunām dzīvoklī pie galīgi sveša cilvēka un paziņot, ka tagad viņš te uz pāris dienām apmetīsies!

Anna. Protams, ka nē, bet tu man neesi galīgi svešs cilvēks.

Inīta. Kā - neesmu?

Anna. Bet protams - kā var būt galīgi svešs cilvēks, kurš tev pasniedz glāzi vēsa ūdens brīdī, kad tu mirsti vai nost no karstuma un neciešamām slāpēm!

Inīta. Tas nozīmē, ka man to ūdeni toreiz jums nevajadzēja dot!

Anna. Gluži otrādi - tu rīkojies pareizāk par pareizu! Ne velti kāds tautas sakāmvārds bilst - labāk, lai tev ir simts draugu, nekā simts rubļu!

Inīta. Jūs, cik es saprotu, atsverat vismaz desmit tūkstošus, ja runājam par draugiem?

Anna. Vai tiešām es tik ļoti tevi traucēju?

Inīta. Jā, jūs mani ļoti traucējat! Es esmu pieradusi dzīvot viena!

Anna. Bet tas ir slikts ieradums.

Inīta. Ne jums spriest par maniem ieradumiem!

Anna. Nu protams – tu jau esi skolotāju mīta, bet es – vienkāršu lauku alkoholiķu atvase!

Inīta. Ne jau par izcelšanos ir runa! Runa ir par personības brīvību! Par tiesībām katram dzīvot tā kā viņš vēlas! Un es vēlos dzīvot viena! Vai saprotat – viena!

Anna. Bet es taču nemaz netaisos te dzīvot! Vai tiešām tu nesaproti, ka man nebija citas izejas! Padomā pati – kur lai es, nabadzīte, ātrumā ar paunām liekos?

Inīta. Jūs taču negribēsiet teikt, ka izņemot mani pilsētā nevienu nepazīstat?

Anna. Un ja nu tā patiešām būtu?...

Inita. Ha – es palūgšu nesmīdināt mani!

Anna. Kā – un tu pat nepieļauj iespēju, ka es varētu būt vientuļa? Tev liekas neticami, ka man varētu nebūt drauga?

Inita. Es brīnītos, ja izrādītos, ka jums ar jūsu bezkaunīgo raksturu ir daudz draugu!

Anna. Ja kas, susuriņ - tad raksturus neizvēlas. Tos mēs pārmantojam no paaudzes paaudzē. Ar gēnu palīdzību, ja kas! Tāpēc ir gluži nevietā un ļoti netaktiski, ja tu man pārmet raksturu, kas ir pilnīgi neatkarīgs no manis!

Inita. Es te netaisos ar jums diskutēt!

Anna. Labi. Bet tad arī apvainot nevajag!

Inita. Es jūs neapvainoju.

Anna. Nē, tu apvaino gan! Bet lai notiek – es esmu ar mieru to aizmirst un piedot, jo saprotu, ka arī tu pie sava rakstura neesi vainīga. Un nav ko pūsties – arī tas nepieder pie labām manierēm. Jā – tu man reiz padevi grūtā brīdī glāzi ūdens, bet dzīvē visādi gadās – ko var zināt – varbūt drīzumā tev pašai radīsies ārkārtēja vajadzība pēc glāzes tīra ūdens – un tu izmisusi sauksi palīgā, un būsi bezgala laimīga, ja tāda Anna Bombarde pagadīsies tuvumā. Nesplauj kāpostos – tā mums māca tautas sakāmvārds.

Inita. Vai jūs beidzāt?

Anna. Principā – jā.

Inita. Tad atkātojiet – cik ilgi jūs esat nolēmusi man sēdēt uz kakla – bet ļoti precīzi!

Anna. Tev uz kakla sēdēt es netaisos! Es strādāju! Tu jau zini – gaļas veikalā! Es arī tevi varētu uzturēt, ja rastos šāda vajadzība.

Inita. Paldies – man jūsu uzturēšana nav vajadzīga! Es gribu zināt, cik ilgi man nāksies paciest jūsu klātbūtni!

Anna. Tikai divas dienas.

Inita. Un ne minūti ilgāk?

Anna. Ne minūti ilgāk, ja jau tu esi tik precīza!

Inita. Bet ja jūs pēc divām dienām neizvāksities – tad es jūs izlikšu ar policiju!

Vai sapratāt?

Anna. Tu gan slikti domā par cilvēkiem, susuriņ...

Inita. Man nav iemesla par cilvēkiem labi domāt, augsī cienītā Anna Bombarde, turklāt atļausos jums kārtējo reizi aizrādīt, ka mani nesauc par susuriņ!

Anna. Bet kā tad tevi sauc?

Inita. Par Cālīti! Par Initu Cālīti!

Anna. Cita lieta! Nu vismaz zināšu tavu vārdu, susuriņ!

3. aina.

Initas dzīvoklis. Anna. Ienāk Inita.

Inita. Labdien.

Anna. Ā, susuriņ - kāds prieks – tu jau mājās! Kā tad sviedās pa darbu?

Inita. Nekas.

Anna. Nu, nu – man prieks par tevi! Virtuvē ledusskapī ir gaļiņa – paņem sacep sev karbonādīti, ja vēlies! Es jau paēdu – nevarēju tevi sagaidīt – neņem ļaunā!

Inita. Es, protams, pateicos par karbonādīti – man ļoti aizkustina jūsu rūpes par mani, bet jāatdzīst, ka šobrīd es jums vēlētos ko atgādināt.

Anna. Nu, nu susuriņ - kas par lietu?

Inita. Protams, būtu vēltīgi lūgt, lai jūs mani nesaukājat par susuriņu?

Anna. Tu padomā tik – atkal izspruka! Es tev zvēru, susuriņ, ka centīšos darīt visu, lai nesauktu tevi par susuriņu, bet man pagaidām kaut kā nesanāk. Cik reižu es sev neesmu borējusi – Inita, Inita, Inita – Inita Cālīte, bet viss velti – kā iegājies tas susuriņš, tā sēž uz mēles – kaut viņu velns parautu, bet tu neņem galvā, susuriņ - gan jau ar laiku es izlabošos!

Inita. Tā, galu galā, ir jūsu problēmas.

Anna. Bez šaubām, susuriņ - tev par to galvu nav jāmoka!

Inita. Es ceru. Tāpēc gribēju tikai jums aizrādīt, cienītā Anna Bombarde, ka divas dienas jau ir pagājušas.

Anna. Un kas tad būtu, susuriņ?

Inita. Mani pārsteidz, ka jūs pati to neaptverat. Cik atceros, kāds sirsnīgi solīja, ka šodien atstāšot manus apartamentus.

Anna. Jā, protams – atceros, susuriņ - tā biju es.

Inita. Cik saprotu, tad jūs jau pakojat mantas?

Anna. Dīvains jautājums – tu taču pati labi redzi, ka ar to es šobrīd nenodarbojos.

Inita. Vai tas nozīmētu, ka jūs savas mantas jau esat sapakojuši?

Anna. Susuriņ - izbeidz taču šos savus muļķīgos jautājumus! Es saprastu, ja tādus uzdotu es – vienkārša lauku alkoholiķu meita, bet kad kaut kas tāds man jāklausās no skolotāju atvases mutes – goda vārds – tūlīt nelabums nāk virsū! Tu taču pati lieliski redzi, ka es neko te neesmu pakojusi!

Inita. Nu – un kā izskaidrot šādu jūsu rīcību?

Anna. Ar to, ka situācija diemžēl neattīstījās atbilstoši manām prognozēm.

Inita. Vai jūs nevarētu izteikties skaidrāk, cienītā Anna Bombarde?

Inita. Redzi, kas par lietu, susuriņ... pareizāk sakot – Inita Cālīte... Tātad – redzi, kas par lietu, Inita Cālīte... es biju nosūtījusi kādu kolēģi uz savu komunaļņiku izlūkos... izrādās, ka policija tur ir ierīkojusi slēpni... gaida mani... Vai tiešām tu spēsi šādā situācijā izdzīt mani pretī drošai lodei?

Inita. Kā – jūs gribat teikt, ka jūs gaida lode?

Anna. Viss var gadīties, susuriņ - lode pierē – miers un bērziņš – auksts līķis dzīvās Annas Bombardes vietā...

Inita. Bet tad jau jūs esat briesmīga noziedzniece!... Tad jau jūs esat no, tā sauktajām, bīstamajām recidīvistēm!... Tad jau mans pienākums ir steidzīgi ziņot policijai par jūsu atrašanās vietu!

Anna. Nesteidzies, susuriņ!... Nesteidzies apvainot cilvēku, iekams neesi
simtprocentīgi pārliecinājiesies par viņa vainu! Tavi vecāki bija skolotāji?

Inīta. Jā.

Anna. Kur viņi tagad ir?

Inīta. Kanādā.

Anna. Aizmuka no padomju dzimtenes?

Inīta. Jā.

Anna. Nu lūk!

Inīta. Kas – nu lūk?

Anna. Nu lūk – es saku – lūk, kā iznāk! Un kas notiktu, ja es tevi te tagad
nošautu kā tautas ienaidnieci?

Inīta. Vai jums ir šujamais?

Anna. Lūk – tieši to es tev gribēju pierādīt! Tu būtu beigta, kaut arī nebūtu
patiesībā ne pie kā vainīga. Tu taču nekūdīji savus vecākus mukt uz
Kanādu?

Inīta. Protams, nē. Ja es būtu zinājusi, ka viņi muks, tad ieteiktu Austrāliju – tur,
es domāju, ir labāk.

Anna. Bet uz kurieni lai mani vecāki mūk? Viņiem nav pienācīgas izglītības, lai
muktu... Bet es viņus nevainoju. Tāda ir dzīve. Katram savādāka...
Piesēdi!... Vai tu zini, kāpēc mani vajā policija?

Inīta. Nezinu.

Anna. Nezini, bet gatavojies mani nodot tai nagos!

Inīta. Es vēl neko tamlīdzīgu neesmu izdarījusi.

Anna. Es zinu. Un tieši par to es tevi cienu. Cita tavā vietā jau sen būtu
aizdrāzusies uz policiju. Kāpēc tev nav telefona?

Inīta. Tāpēc, ka man neciešu, ka man zvana.

Anna. Bet ja pašai pēkšņi ievajagas kaut kur piezvanīt?

Inīta. Lejā uz stūra ir automāts.

Anna. Bet ja ir tā, ka nevar aizskriet līdz stūrim? Padomā par to! Katrā ziņā, šobrīd es priecājos, ka tev nav telefona – ne tu vari policijai piezvanīt, ne policija – tev. Bet mūsu komunaļņikā diemžēl ir telefons. Tāpēc arī kaimiņi ņēma un piezvanīja policijai. Bet policija atbrauca, konstatēja, ka esmu aizlaidusies, un ierīkoja slēpni. Un par ko? Par to, ka es cīnījos līdz pēdējai asinslēsei! Vai vari iedomāties?

Inīta. Grūti.

Anna. Es saprotu, ka grūti. Tas notika tā. Es virtuvē cepu olas – piecas. Mazāk par piecām es nekad neēdu. Un tieši tai brīdī virtuvē ielavījās Ļuba... ir man tāda kaimiņiene – gatavā ragana – bet ne jau tāpēc es viņu cienu... un iegāza man no mugurpuses ar stampiņu pa galvu... Vai vari iedomāties – ar stampiņu! Un bez jebkāda iemesla! Es, protams, paš aizsardzības nolūkos iesviedu viņai ģīmī visas piecas, tikko cepties sākušās, olas. Tad viņa sāka brēkt. Saskrēja citi kaimiņi... Vienam es iegāzu ar ķebli, otram iebēru sāli acīs, trešo nedaudz paplaucēju ar verdošu buljonu... Ar vienu vārdu sakot – gāja jautri, līdz es sapratu, ka esmu uzvarējusi, un laiks steidzīgi laisties lapās... Tā arī darīju... Bet kaimiņi, tikko atguvās, piezvanīja policijai, un nu te viss ir tā kā ir...

Inīta. Bet jūs taču nevarat tā... ilgstoši... uz nenoteiktu laiku palikt pie manis... turklāt tas taču neko neatrisinās...

Anna. Es saprotu, susuriņ - bet ko es tur varu darīt... es jau pati esmu nelaimīga, ka tā ir iznācis...

Inīta. Kā jūs domājat – vai es nevarētu mēģināt noregulēt jūsu attiecības ar kaimiņiem un policiju?

Anna. Vai tu būtu ar mieru uz to iziet?

Inīta. Es mēģinātu.

Anna. Es nezinu... bet pamēģināt, protams, var... Popitka ņe pitka – kā saka padomju tautas sakāmvārds...

4. aina.

Initas dzīvoklis. Anna. Ienāk Inita.

Inita. Labvakar, **Anna**.

Anna. Ā – čau, susuriņ! Es tev atstāju siltas kotletes – domāju – kad atgriezīsies, būsī izsalkusi! Lai gan, taisnību sakot – es pieļāvu iespēju, ka tu varētu arī neatgriezties.

Inita. Jūs slikti mani pazīstat.

Anna. Es domāju gan – lai cilvēku iepazītu – tur mūžs kopā jānodzīvo. Kā tad gāja?

Inita. Viegli negāja.

Anna. Es domāju gan! Nu – ko Ļuba, ko policija, ko pārējie?... Vai varbūt vispirms ieēdīsi kotletītes?

Inita. Nē, es negribu kotletītes. Mani tur cienāja.

Anna. Un tu ēdi?!

Inita. Protams! Kā gan es būtu varējusi neēst? Man taču bija jāpanāk pilnīga savstarpējā uzticēšanās!

Anna. Tas bija bīstami. Tāda kā Ļuba mierīgi varētu tevi noindēt, bet pēc tam izliktos, ka nekas nav noticis. Un ko poliči?

Inita. Arī ēda.

Anna. Tas tevi izglāba. Ja nebūtu bijis poliču, tad Ļuba tevi noindētu kā likts! Poličus indēt viņa pagaidām vēl baidās, bet nekas – gan jau nonāks arī līdz tam.

Inita. Katrā ziņā – mana misija bija veiksmīga.

Anna. Ā – tad tev izdevās kaut ko ar viņiem sarunāt?

Inita. Jā. Viss kārtībā, Anna – jūs varat atgriezties!

Anna. Kā tas ir – atgriezties?

Inita. Ļoti vienkārši – jūs varat mierīgi sapakot mantas un doties atpakaļ uz savu mīļoto komunaļņiku.

Anna. Tu izbeidz jokoties! susuriņ!

Inita. Es nejokojos.

Anna. Kā nejokojies, ka tu saki tādas lietas! Kā tad es vari atgriezties, ja Ļubai olas ģīmī iegāzu, ko tur ar buljonu aplēju, un policija tup slēpnī!

Inita. Slēpnis ir noņemts. Es pastāstīju, kā jūs pārdzīvojat padarīto... visi raudāja, kad es stāstīju par jūsu ciešanām... sacīju, ka esat gatava visiem atvainoties un atlīdzināt zaudējumus... Kaimiņi ir pasūtījuši orķestri jūsu sagaidīšanai...

Anna. Nē – tu patiešām esi velna pilna vecene, susuriņ... Un viņi, goda vārds, tur netaisās mani noslaktēt?

Inita. Nē – viņi visi atdzina, ka ir nepelnīti slikti pret jums izturējušies, atdzina jūsu neskaitāmās pozitīvās īpašības un atdzina, ka paši vien ir izprovocējuši toreizējo kautiņu.

Anna. Tātad viņi jau pilnībā ir atkopušies no traumām?

Inita. Nevarētu teikt, ka pilnībā, bet atveseļošanās process ir neapšaubāms. Tā ka sāciet tik kravāt mantas, cienītā Anna Bombarde!

Anna. Nē, susuriņ - es vienalga vairs neesmu spējīga atgriezties savā komunālņikā.

Inita. Ko nozīmē – neesat spējīga – jūs taču apsolījāt!

Anna. Jā, susuriņ - bet tad es pat iedomāties nespēju, ka tik ļoti te iedzīvošos. Nu padomā pati – kas man tur ir – nikni kaimiņi, kuri gatavi izdevīgā brīdī no aizmugures ar stampiņu pa galvu iesist... ne man tur vannas, ne gāzes, ne siltā ūdens... un tualete ārā – divsimt metru rādiusā ap māju...

Inita. Jūs izbeidziet!... Jūs!... Es taču jūsu attiecības ar kaimiņiem nokārtoju!... Neviens jums vairs ar stampiņu pa galvu nesītīs!... un jūs taču zināt, ka jūsu māju drīz jauks nost... tad jūs dabūsit visu... jūs dabūsit labiekārtotu dzīvokli... jūs dabūsit siltu ūdeni un ateju... jums tur būs telefons!... Te taču jums nav telefona! Padomājiet par to! Ja jūs paliksiet pie manis, tad nemūžam nedabūsit savu dzīvokli! Nemūžam nedabūsit telefonu!

Anna. Nepūlies velti, susuriņ - te es sēžu, un te es sēdēšu – kā vēsta sakāmvārds, un ar to tev ir jāsamierinās, jo tur nekā nevar darīt.

Inīta. Es izsaukšu policiju!

Anna. Kā tad tu to izdarīsi, ja tev nav telefona?

Inīta. Es aiziešu līdz automātam!

Anna. Ko es tev varu iebilst - ej, susuriņ - zvani, ja jau nevari bez tā iztikt!

Inīta. Jūs esat neliete!

Anna. Es esmu neliete? maldies, susuriņ! Tu esi neliete! Es esmu vienkārši nelaimīgs cilvēks! Bet tu? Tu dzīvo te greznos apartamentos ar vannu un silto ūdeni bez telefona viena pati, bet citiem tikmēr jāmokās komunālņikos!

Inīta. Es tur neesmu vainīga! Tur vainīga ir migrācija!

Anna. Bet man ir vienalga, kas tur vainīgs! Es zinu tikai vienu - taisnībai ir jāuzvar! Un taisnība ir manā pusē! Jūs velti cenšaties man aizpūderēt smadzenes ar kaut kādiem labiekārtotiem dzīvokļiem, ko nez kad un nez kurā gadsimtā mēs varbūt saņemsim! Es vairs nevēlos gaidīt! Es jau šodien pat gribu dzīvot labiekārtotā dzīvoklī ar visām ērtībām, lai arī bez telefona! Tāpēc neviens velns mani ārā no šejienes neizdabūs! Vai tu saprati, susuriņ! Un saki paldies dievam, ka man tagad un tualeti ievajadzējās, citādi es tev ne to vien pateiktu! (*prom*)

Inīta. Mesti ir kauliņi, brāžat uz priekšu viesuļi! - kā mēdza teikt mana literatūras skolotāja... (*sameklē indi*) Dievs mans liecinieks - es tā negribēju, bet man vairs nav citas izejas... (*ielej glāzē ūdeni, izšķīdina tajā indi*) Šī ir stipra inde - viņai nevajadzēs ilgi mocīties...

Atgriežas Anna.

Anna. Nu, susuriņ -vai apkaunējies?

Inīta. Cienītā Anna Bombarde - es prasu jums pēdējo reizi - vai jūs esat stingri apņēmusies, nekad mūžā neizvākties no mana dzīvokļa?

Anna. Kas tad tas par toni?

Inīta. Atbildiet!

Anna. Jocīgā... Jā, susuriņ - es esmu stingri apņēmusies nekad mūžā neizvākties no tava dzīvokļa!

Inita. Jūs pati to gribējāt...

Anna. Ko tad?

Inita. Savā mūžā neizvākties no mana dzīvokļa. Nu ko - es ar to samierinos. (*ielej no karafes vēl vienā glāzē ūdeni*) Tad sadzersim uz mūsu turpmāko kopdzīvi!

Anna. Nu, susuriņ! Tā ir pavisam cita runa! Kas tas ir - ūdens?

Inita. Ūdens.

Anna. Nu ko - dzersim ūdeni, ja nekā labāka nav! Nu tad - priekā, susuriņ - un piedod, ja kaut kas nav bijis tā!

Inita. Tu arī piedod...

Anna. Būs jau labi, susuriņ! (*dzer*) Kaut kāda jocīga piegarša... su... (*nogāžas*)

Inita. Ardievu... susuriņ... (*aizvelk līķi*)

5. aina.

Initas dzīvoklis. Inita. Ienāk Anna.

Anna. Susuriņ!... Ei - susuriņ!...

Inita. Ej prom!... ej prom!... ej prom!...

Anna. Velns lai parauj, susuriņ - visādus draņķus es esmu dzērusi, bet kaut ko šitādu - goda vārds - noprovēju pirmoreiz... Nē - tāds triepiens pa bieti vēl nebija bijis...

Inita. A.... tu dzīva...

Anna. Beidz taču ņirgāties, susuriņ - protams, ka es esmu dzīva, lai gan kāposts sāp pamatīgi, turklāt tāda kā caureja laikam piemetusies... Un tev nekas?

Inita. Nē - man, paldies, viss kārtībā...

Anna. Jo vairāk es tevi iepazīstu, jo vairāk pārlicinos, ka tu patiešām esi gatavā velna vecene... Kā tu vari tik mierīgi sagremot šito velna dziru?... Nē - tev ir organisms... tas nekas, ka tu tik tizla izskaties... Ne velti mēdz sacīt, ka tie sīkākie esot tie izturīgākie... Kas tas bija par draņķi? Liekas, ka to es dzēru pirmoreiz.

Inīta. Piedod man, Anna - tā bija inde.

Anna. Skaidrs, ka tā bija inde - to es pati labi saprotu, bet katrai indei ir savs nosaukums un sastāvs - teiksim, šnabis ar alu, kliņģerīšu tinktūru un purģenu... vai liķieris ar šampanieti, lizolu un medu... Tos sauc par kokteiļiem... Es laikam pat biju atslēgusies uz kādu brīdi... Kur tas bija, kur mēs dzērām?

Inīta. Šeit.

Anna. Šeit?... Bet kā tad es atrados tur?... Un kur tas bija?...

Inīta. Pilsētas atkritumu izgāztuvē.

Anna. Jā, tādā kramā, lai drāztos uz atkritumu izgāztuvi un pusmetru mēslos ieraktos, es vēl nebiju bijusi... Nu es pamazām sāku atskaidroties, bet pirmajā brīdī es domāju, ka atmostos pēc piknīka kādā minerālmēslu noliktavā... Man kaut kas tamlīdzīgs vienreiz gadījās... Visi blenza uz mani kā nez uz kādu supermonstru... ne toreiz, bet tagad... man kaut kāds septītais prāts nostrādāja, un es dūru pa taisno uz šejieni... Klausies - es laikam atkal durvis izlauzu... to es atceros, ka nevarēju atrast atslēgu, un ienācu tāpat...

Inīta. Tu neuztraucies - gan jau tās durvis atkal salabos!

Anna. Es domāju gan - ja jau līdz šim vienmēr ir salabojusi, kāpēc lai tagad pēkšņi nesalabotu!

Inīta. Vai tev ir ļoti grūti?

Anna. Nevarētu teikt, ka ir pārāk viegli, lai gan nu jau pamazām griežas uz labo pusi, bet, protams, ka tas ir tīrais sākums salīdzinājumā ar to sajūtu, kas man bija bērnībā pēc tam kad piedzēries tētis nejauši man virsū uzsēdās... Es toreiz biju ne vairāk kā trīs gadīgus veca, bet tētis svēra ne mazāk, kā simt trīsdesmit kilogramus... Tad jā - tad patiešām bija grūti, kamēr māmuļa tētukam iestāstīja, ka uz tā krēsla jau pirms viņa jau sēž, un viņš tikpat labi var pasēdēt arī kādā citā krēslā... bet nekas - pēc minūtem desmit tētis visu saprata, piecēlās un aizgāja gulēt - viņš bija izdomājis, ka ar sēdēšanu vien ir

par maz, lai kvalitatīvi atpūstos. Tā - nu jau es jūtos patiešām labi... Un tev, goda vārds, pa bieti neiesita?

Inita. Nē...

Anna. Blēde tāda - tu man teici, ka tas ir ūdens - vai es pareizi atceros?

Inita. Jā - es tā teicu - piedod - es pati nesaprotu, kas man tobrīd bija uznācis... Ja tu zinātu, kādos sirdsapziņas pārmetumos es visu šo laiku mocījos, un cik kļuva laimīga, kad sapratu, ka tu tomēr esi dzīva...

Anna. Nu, nu - kāpēc gan lai es nebūtu dzīva! Tik vārīga es tomēr neesmu! Bet vai tu beidzot pateiksi, kas tā bija par velna dziru - varbūt, ka ar laiku es pie tās pieradīšu, un man pat iegaršosies!

Inita. Tā bija inde... Tā patiešām bija inde!... Goda vārds! Es taču no dusmām gribēju tevi noindēt... Tici man Anna - es zvēru! Es zvēru, ka patiešām gribēju tevi noindēt!

Anna. Susuriņ...

Inita. Jā, tagad es saprotu, cik tas bija drausmīgi un necilvēcīgi - kā jau teicu, es ļoti pārdzīvoju tavu nāvi, un tagad patiesi priecājos par tavu augšāmcelšanos, bet tā bija - es tik ļoti tevi ienīdu, ka paņēmu no darba indito es izdarīju jau dažas dienas iepriekš... tas bija pēc tam, kad tu tualetē brilli salauzi... bet tad es vēl nespēju izšķirties par šo liktenīgo soli...

Anna. Apžēlojies, susuriņ - bet es taču nopirku jaunu brilli - daudz labāku... tāpat kā vienmēr kārtīgi maksāju par izlauztās atslēgas labošanu!

Inita. Nu ja - tāpēc jau arī man toreiz necēlās roka... kad ieraudzīju, ka jaunā brille ir skaistāka par veco... bet šodien... pēc tam kad tu paziņoji, ka paliksi pie manis uz visiem laikiem... neskatoties uz to, ka es tavā komunaļņikā visu biju nokārtojusi... pēc tam es nonācu tādā dvēseles stāvoklī... ka izšķīros par indēšanu...

Anna. Nu, nu?

Inita. Kad tu, iedzērusi indi, nokriti... es domāju, ka tu esi pagalam... Tāpēc es
uzvēlu tevi sev uz muguras un aizstiepu uz pilsētas atkritumu izgāztuvi...
kur ieraku...

Anna. Un tu stiepi mani cauri visai pilsētai?

Inita. Jā... neviens man nepievērsa īpašu uzmanību... Tikai kāds večuks pienāca
un prasīja, ko es tur stiepj... es sacīju, ka draudzene uzvarējusi
skaistumkonkursā un no laimes zaudējusi samaņu... Viņš mani apsveica šai
sakarībā un aizgāja tālāk... Tas bija viss... Ja neskaita nelielas domstarpības
pašā atkritumu izgāztuvē, kur sākumā kāds tips - laikam sargs - man prasīja
izgāšanas atļauju... bet nokaunējās, kad es viņu nosaucu par stagnātu un
birokrātu...

Anna. Kas tā bija par indi?

Inita. Es īsti nezinu... To nejauši atklāja mūsu laboratorijas vadītājs... pēc
eksperimentiem ar pērtiķiem tika konstatēts, ka tā ir visspēcīgākā no līdz šim
zināmajām indēm... es to paņēmu humānu apsvērumu mudināta... lai tu
pārāk ilgi nemocītos... bet redzi nu, kā iznāca...

Anna. Ak, susuriņ, susuriņ - naivo susuriņ - vai tiešām tu iedomājies, ka
padomju cilvēku ir iespējams noindēt!... Nē, susuriņ - mēs esam ieguvuši
imunitāti pat pret visbriesmīgākajām indēm... pērtiķi šajā ziņā nav rādītājs...
viņiem tu ūdeni, droši vien, sterilizē pirms dzirdināšanas...

Inita. Jā.

Anna. Tāpēc arī viņi ir tik vāriģi! Labi, susuriņ - dzīvo laimīga un nepiemini ar
ļāunu!

Inita. Ko tu - Anna?!

Anna. Kā ko - vāksos atpakaļ uz savu komunaļņiku - man taču pat prātā
neienāca, ka es te tik briesmīgi tev krītu uz nerviem! Es domāju, ka tās mūsu
sīkās sadursmītes ir tāpat vien - v porjatke ģela - kā saka mūsu gudrākie
brāļi...

Inīta. Pagaidi, Anna! Paliec... vietas pietiks mums abām... pierakstīta tu paliksi turpat - komunaļņikā - tad arī jaunais dzīvoklis neaizies secen... bet tikmēr - tikmēr manas mājas ir arī tavējās...

Anna. Vai tu to nopietni, susuriņ?

Inīta. Jā - te tev būs atslēga - es tev to pirmīt izvilku no kabatas... un zini - šīs tagad ir mūsu kopējās mājas!